

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278308704/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Jeg,“ han lagde sin Arm om hendes Nakke, „jeg tror nu, her er Brug for en Læge og et Menneske på denne Ø — og at jeg, med Tiden, kan blive den Læge og det Menneske.“

Hun gispede kort og pressede sin Mund ind mod hans Kind, glædet halvt ned på hans Knae.

„Om jeg ikke var bestemt til det,“ sagde han sagte, „kan jeg vel blive det, når jeg har lært, hvad jeg skal.“

De fav bægge og så ud over det nendelige, strøm-mende Hav, der skille dem, ene her på denne bitte Ø, syv Mil fra den øvrige Verden.

„Jeg tror, jeg er ved at lære, Ellen, at denne Ø er også Verden.“

Hun nikkede ivrigt og så ham ind i Ansigtet.

„Jeg tror, jeg kom i rette Tid til gamle Clemens Bek.“

„Til — Clemens Bek?“

„Ja. Véd du, at han har levet her i femoghalvired-sindstyve År?“

„Så længe —“ hun så ud af Vinduet over Havet.

Han tog hende fast om Hånden.

„Ellen, om nu vi blev her ligeså længe?“

Hun rørte sig ikke, så ham kun ind i Ansigtet i et sitrende Smil.

„Med dig, Erik, er denne Ø mig Verden.“

„Ellen,“ han drog hende til sig i et Kys, „du skal gå med mig og høre af gamle Clemens Bek, hvorledes man her lever et Liv.“

„Ih nej, kommer Fruen også med?“

„Ja, jeg kommer, Lærer Bek, for jeg har jo hørt den glædelige Nyhed!“

„Ih nej, har De hørt den?“ den Gamle smilte for-legen og glattede over Tæppet med de guilige Hænder.

„Ja,“ sagde han, idet han længe så ud ad Østvinduet, hvor i Dag Skyerne drev og drev, hastige og grå, over det sorte Øde. Havet høstes som lige udenfor Murene.

„Med mig var det jo endda kun en mindre Sag, for Deres Mand har jo lovet, at jeg skal ikke være længere

på det end til Foråret, og Gud have Lov at jeg kan dø, som jeg har levet, uden at falde nogen til Byrde. Men for gamle Jomfru Camrath — å, Fru Lange, så glad mindes jeg ikke, jeg har været, lige siden jeg var ganske ung. Jeg synes, det er bestandig Solskin derude, jeg tænker jo hele Tiden på, at nu behøver hun ikke at begynde sin ny Tjeneste hos den ny Præst."

"Ja, om vi får nogen," smilte Erik Lange.

"Og så er der det," sagde Bek og læstede sine Øjne på dem, "at når jeg dør, så har Svenning Gai næsten lovet mig, at hun også skal få min Part. Tænk så har hun 350 Kroner om Året at leve af, så får hun det jo næsten som i sin Ungdom igen."

Erik Lange så på ham. Næsten som i sin Ungdom — en ostindisk Storkebmands Datter — Skænkede Øen sådan Glemsel for Penge?

Men Ellen viktede roligt Papiret af en Flaske Bourgogne og satte den på Bordet foran ham.

"Se her, Hr. Bek, denne Flaske skal vi drikke i Dag i den store Anledning. Og Boel skal bringe andre herud, at De kan have dem og styrke Dem på siden."

"Åk Frue," Beks Øjne hvilte i et Smil på Flasken, "Vin, det har jeg såmænd ikke smagt siden hans Højhed Prins Philips Dage."

"Har De også kendt Prinsen?" spurgte Lange og løftede Hovedet.

"Om jeg har?" Bek nikkede, "han levede jo endnu de første tretten År, efter at jeg var kommet til Øen. Hvor skulde jeg undgå at kende ham? Han ejede os jo allesammen. Nu ligger han derude i sit Kapel i Ørkenen. Han drømte altid, han skulde dog tilsidst slippe herfra ved Kongens Nåde, som han jo en Gang havde ejet mer end nogen anden Mand i Landet. Men det hjalp aldrig det mindste med alle hans Tiggerbreve. Just fordi han havde stået så højt i Kongens Gunst, var han nu faldet så ubehørligt dybt. Men Tak, kære Frue, mange Gange Tak for Deres store Gave! Ih nej, at Fruen også kom, med Deres Mand!"

Hans perleblå Øjne gled i et svagt Smil fra den ene til den anden.

Ellen blev rød, og Lange vendte Hovedet bort. Havde